

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

עלון זה מוקדש לע"נ שרה בת ר' אביגדור לדרמן
שהצילה ילדים יהודים משמד לאחר השואה
ת.נ.צ.ב.ה

בדרך הפרשה

חלצו. כלם התאספו סביבו בהערצה קדושה. עיני כלם נשאו לסב המשפחה. אה "כיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל" - המשפחה אבדה את יחודה ואת אחדותה, נעשו שבטים שבטים ומשפחות נפרדות. נסתמו עיניהם - כבד לא ראו איש את אחיו. הלבבות נסתמו - הפסיקו להרגיש צער וכאב של השני, וכבד לא הרגישו ש"אני" זה "כלנו יחד".

במצב כזה, קל היה לפרעה לבצע את עצת יועציו. להתחיל להטיל עליהם גזרות, שבתחלה היו קלות, אה בהמשך - העבודה התפתחה לעבודת פרה, החקים הקמירו עד שהפכו לגזרות, כל הבן הילוד היארה תשליכהו...

וכה שקעו "בני ישראל" (ולא "כלל ישראל" המאחדים) בעבודת, מחסרי תקווה, רכונני ראש ושפופי נפש. מאתים ועשר שנים היו במצרים, ובהם למעלה ממאה שנות עבודת פרה. שוטרי מצרים מצליפים בהם, רודים בהם, שולטים בהם ובמשפחותיהם.

מיצד נתן להפה אדם, בן חורין, עשיר וחזק - לעבד? יעקב אבינו ובניו ירדו מצרימה, משפחה מפארת. כלם עשירים, נכבדים וחכמים - אחיהם יוסף מלה במצרים, זו ומפרינס את הארץ בלה וכל דבר ישק על פיו. איה הצליח פרעה להכניעם ולהפכם לעבדים?

רש"י גלה לנו בתחלת פרשת ויחי: "כיון שמת יעקב נסתמו עיניהם ולבם של ישראל". למה הפונה 'סתימת עינים ולב'?

עצמה של אמה, של קבוצה, משפחה ושבת - היא האחדות והערבות ההדדית. כאשר האחדות והאהבה שזורים בתוך קבוצת אנשים, הקבוצה נעשית יצוקה ומוגנת ממפריעים ויהי היא מחוקת ומחשלת. אה אם חלילה נאבדת האחדות - חומת המוגנות נסדקת, נבקעת וקורסת. הקבוצה הופכת לבודדים, ובודדים קל יותר להכניע...

בחיי יעקב אבינו שרתה אהבה ואחזה בקרב יוצאי

עד מתי? מה הביא את השנוי?

בפרשתנו נאמר: "ויגדל משה, ויצא אל אחיו, וירא בסבלותם". רש"י הקדוש מדיק שלא נאמר "וירא את סבלותם" - ראיה טכנית, ראיה פיזית, אלא "וירא בסבלותם" ראיה עמקה ופנימית. כותב רש"י: "נתן עיניו ולבו להיות מצר עליהם".

כתב רבנו ה'תפארת שלמה', מהו ויגדל משה? במה גדל? ועונה: בכך שיצא אל אחיו! הרי משה נתגדל בבית פרעה, עם התנאים הגשמיים הכי טובים. מה גרם לו לצאת? למה לו להתלכלך ולהתלהק באתרי בניה? אלא, שזו גדלתו! הוא גדל בדעה ותבונה, גדל במדות וערכים!

וירא בסבלותם... נתן עיניו ולבו... העינים והלב שנסתתמו בפטירת יעקב אבינו, כל אלה נמסים ונמוגים. כאן זורחת שמש חדשה! אור חדש עולה על עמנו! יש מי שנותן עיניו ולבו! רואה את האחר, מרגיש את זולתו. חושב וכואב - עד כדי התערבות! "ויה את המצרי ויטמנהו בחול", וביום למחרת: "רשע! למה תכה רעה!"

בשעה שמשוה רבנו רואה שני עבריים נצים, רבים זה עם זה, הוא מתבטא "אכן נודע הדבר". מסבירים חז"ל, פי משה התלהק עם הרהורי לב כבדים, מחשבותיו הטרידו אותו בשאלה: "מכל העמים, למה אחי הישראליים סובלים? מה קורה? למה זה ככה?" כעת הוא מתחיל להבין! "אכן נודע הדבר!" היות ורבים זה עם זה, אין אחדות ואין אהבה! זו סבת הגלות!!! מעשה באדם זקן שהיו לו שלשה בנים, ועמד למות.

בדרך המדות

חז"ל מלמדים אותנו לא למהר לשפט אנשים, אלא לדון כל אדם לכף זכות. לא תמיד זה קל! לפעמים אתה בטוח "ראיתי בעצמי!" או "אין ספק בדבר!" אך בכל זאת עלינו להתאמץ למצא צד זכות בכל ארוע. [אמנם, רבותינו מסתייגים, כי כאשר מדובר באדם שמחזק ברשעותו נתן להכריעו לכף חובה. כמו שמצאנו שלכן מזמין את אליעזר עבד אברהם הביתה - אין דנים לזכות כי התחזק במצות הכנסת אורחים, אלא

רצה הזקן לדבר עם שלשת בניו לפני מותו. קרא להם ואמר לבניו: "לכו, הביאו לי ענף. לא הבינו הבנים את כונת אביהם, אך הלכו והביאו ענף. בקש האב מבנו הבכור: "שבר אותו", לקח הבן ענף ושבר אותו בקלות רכה. "פגעת לכו והביאו שני ענפים" בקש האב. הלכו הבנים ומלאו את בקשת אביהם. "שבר אותם" פקד על בנו השני. הבן שובר, אך הוא צריך להפעיל כח. "לכו והביאו שלשה ענפים" מבקש האב בפעם האחרונה. הפעם צוה על בנו השלישי לשבר את שלשת הענפים המאגדים - אך הוא לא הצליח.

אמר להם האב: "דעו לכם, אם תהיו נפרדים, יצליחו "לשבר" אתכם מהר וילא קשי, אך כשתהיו מאוחדים,

גם הכחות הכי חזקים לא יצליחו לשבר אתכם!" דרש הרבי הקדוש מבאבוב: "בצאת ישראל ממצרים - בית יעקב מעם לעז". 'ישראל' יצא ממצרים, בלשון יחיד. כאשר שכנו להיות אחד! 'בית יעקב' - בית חם, משפחה אחת קרובה, בית שמכיל את כלם, 'מעם לועז' - יצאנו מבחינת 'עם לועז', הפסקנו להיות עם זר ומנפר. כאשר התאחדנו כלנו- זכינו ליציאת ממצרים.

כה גם בגלות הנוכחית! הבה נרגיש זה את זה, נראה בקושי אחינו ונשמח בשמחתם, כפי שמשוה רבנו האיר בקרבנו את ניצוץ האחדות שהלה ונעשה ללהבה חמה ומאירה, כה נתעורר כלנו יחד לאהבת ה' ואהבת ישראל. הנביא מיכה אומר בשם ה': "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", הגאלה האחרונה תהיה כמו גאלת מצרים - יחד, כאיש אחד ובלב אחד, נתן עינינו ולבנו אל אחינו.

מספרים בגנותו פי נתן עיניו בממוז, ויחבקהו - למשש בכיסיו. וכן כאשר עשו מנשק ליעקב אחיו - אומרים חז"ל כי בקש לנשכו!]

השבו, ביום י"ט בטבת, חל יום פטירתו של הגאון הרב אברהם שמואל בנימין סופר, הקרוי ע"ש ספרו "כתב סופר", בנו בכורו וממלא מקומו של אביו רבנו 'החתם סופר'.

בזמן הכתב סופר ערכו יהודי העיר סעדה גדולה, לרגל התקנות החדשות שהתקינו בעיר למניעת

בעל ה'כתב סופר'
הרב אברהם שמואל בנימין סופר

כלם שתקו והאזינו בכבוד ראש: "גם לי בכיס חליפתתי יש מטבע מחצית השקל שקבלתי מאבות אבותי, ולרגל הסעדה רבת המשתתפים המכבדים היה ברצוני להראות את המטבע שעמי לכל המשתתפים. אף כיון שכבר כבודו הוציא את המטבע שלו, לא רציתי להוריד מערכו ולכן לא הראיתי שגם לי מטבע זהה. כאשר לא נמצא המטבע והגיע השלב של החפוש בבגדי האנשים, ידעתי שלא יעזר כל מה שאספר, ולאחר שימצאו את המטבע בכיסי יחשדו בי "בנדאות" שאני גנבתי את המטבע."

לכן התחננתי ובקשתי בכל כחי שתמתינו עוד כמה דקות, ותנסו עוד לחפש את המטבע. בינתיים התפללתי מעמק ליבי לבורא עולם שיציל אותי מהבושה הגדולה הזו. בפעם הראשונה והשנייה עדין לא נמצא המטבע האבוד, אך בפעם השלישית, ברוך ה', נענה ה' לתפילתי ונמצא המטבע.

עמד הכתב סופר ואמר: "עתה זכינו לחוש בעצמנו עד כמה נכונים דברי חז"ל בפרקי אבות: "הוי דן את כל האדם לכף זכות", שאלמלא נמצא המטבע, עלולים היינו לחשד בזמן הנכבד שהוא זה שגנב את המטבע." הרבי הקדוש מקוצק התבטא בקריפותו הנודעת: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו – ברא עם סבה. לא ברא דבר לריק. ומדוע ברא ה' בקרב האדם "דעה עקמה"? בשביל לדון את האולת לכף זכות. פעמים רבות "השקל הישר" מושה לכף חובה. יש להפעיל "שקל עקם" ולדון לכף זכות!

ההתבוללות וההשקלה. לסעדה הגיעו רבנים רבים מכל עירות הסביבה. בעצומה של הסעדה קם הכתב סופר והכריז: "יש לי דבר מפלא להראות לכם! חפץ קטן שמקשר אותנו לימי בית המקדש!" הוא הוציא והראה למשתתפים מטבע 'מחצית השקל' עתיק מקורי, העשוי מכסף טהור, מימי בית המקדש השני! מטבע מסוג זה היה כל יהודי תורם מדי שנה בשנה לקפת בית המקדש לרכישת קרבנות צבור.

בהדרת קדש עבר המטבע מיד ליד בין המשתתפים שהתרגשו והתפעלו מאד לראותו. לבסוף בקש הכתב סופר לקבל בחזרה את המטבע, אף שוד ושבר, המטבע לא נמצא! מיד הורה הכתב סופר לסגור את שערי האולם, וצוה על כל המשתתפים לחפש את המטבע בכל עז כיון שאם לא ימצאוהו תוך עשר דקות, יאלץ הכתב סופר לתן פקדה לתלמידיו שיעברו בין כל המשתתפים ויחפשו את המטבע בבגדיהם.

כלם התחילו בחפזים, אף החפזים היו לריק, המטבע לא נמצא. הפקדה לחפש בבגדי האנשים הייתה קרובה להגות...

לפתע נגש יהודי זקן ונשוא פנים, והתחנן שלא ילבינו את פניהם של המשתתפים החשובים בחפוש המטבע בבגדיהם, אלא ימשיכו לחפש את המטבע עוד עשר דקות.

הכתב סופר נענה לבקשתו, והמשיכו כלם בחפזים עוד עשר דקות, אף המטבע עדין לא נמצא! אותו זמן נגש שוב והתחנן על נפשו שיאריכו את זמן החפוש בעוד עשר דקות.

בקשה זו כבר הייתה מוזרה, היא העלתה שאלות ותמיהות בקרב הצבור, מדוע כל כהן חשוב לו שימשיכו עוד בחפזים? אולם מחמת כבודו נענו אף לבקשתו השנייה. והנה, בשעה טובה ומצלחת נמצא המטבע בפח האשפה, וזהו מחמת שאחד העובדים לא שם לב והרים ופנה את המטבע יחד עם מפת השלחן.

לאחר שנמצא המטבע וכל הרוחות שקטו, נגש הזקן אל הכתב סופר ואמר: "כבודו ודאי חושד בי על התנהגותי המוזרה, אף אמר לכבודו את האמת, הסבה שבקשתי שיאריכו את זמן החפוש הייתה, כדי שלא ישפך דמי לריק."

בְּדֶרֶךְ הַצְדִּיקִים

בְּשָׁבוּעַ זֶה חָל יוֹם פְּטִירַתוֹ שֶׁל רַבְּנּוּ הַרְמֵב"ם, רַבֵּי מֹשֶׁה בֶּן רַבֵּי מִימּוֹן, עַל קַבְרֵי חֲרוּת "מִמֹּשֶׁה וְעַד מֹשֶׁה לֹא קָם כְּמֹשֶׁה", נִפְטַר בְּיוֹם כ' בְּטַבְּת לִפְנֵי 813 שָׁנָה, בְּשָׁנַת ד' אֲלָפִים תַּתְקַס"ח. (אֲנִי בְּשָׁנַת ה' אֲלָפִים תַּשַּׁפ"א, 5781 לְבְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְהוּא נִפְטַר בְּשָׁנַת 4968 לְבְּרִיאַת הָעוֹלָם).

הַרְמֵב"ם מְכַנָּה "הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל", כְּמוֹ נֶשֶׁר שֶׁעָף וּמִתְנַשֵּׂא גְבוּהַ מֵעַל גְּבוּהַ, יוֹתֵר מִכֹּל בְּעֵלֵי הַכְּנֶרֶת, כִּי הִתְנַשֵּׂא רַבְּנּוּ בְּתוֹרָתוֹ, בְּחֻמְתּוֹ, בְּקִדְשָׁתוֹ, בִּידְעוּתוֹ, בְּסִפְרָיו, גְּבוּהַ מֵעַל גְּבוּהַ.

סְפָרִים רַבִּים חִבֵּר רַבְּנּוּ הַרְמֵב"ם בְּכָל מְקוֹצְעוֹת הַתּוֹרָה. הַגָּדוֹל וְהַמְרֻכָּז בָּהֶם הוּא סֵפֶר "מִשְׁנֵה תוֹרָה", בּוֹ עוֹרָה אֶת כָּל הַלְכוֹת הַתּוֹרָה בְּעִרְכָּהּ מִחֻדְשָׁתָא לְאוֹר דְּבְרֵי חו"ל. הַסֵּפֶר הַגָּדוֹל, עָלְיוֹ עָמַל לְאַרְבָּעַ עָשָׂר שָׁנִים מְכַנָּה גַם "הַיָּד הַחֻזְקָה" כִּי הוּא מְכִיל י"ד חֻלְקִים. סֵפֶר זֶה, בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה טוֹמֵן בְּקִרְבּוֹ גְּאוֹנוֹת עֲצוּמָה, וְהִפֵּה לְסֵפֶר יְסוּד בְּלִמּוּד הַיְהוּדִי, בְּפִסְיַת הַהֶלְכָה, וִירִידָה לְעַמְקָהּ שֶׁל תּוֹרָה. כְּמוֹ-כֵן חִבֵּר פְּרוּשׁ עַל הַמִּשְׁנָיוֹת, סֵפֶר עֵמֶק בִּיסוּדוֹת הָאֲמוּנָה "מוֹרָה נְבוֹכִים", וְכֵן אֲגָרוֹת חֲשׂוּבוֹת שֶׁהִפְכוּ לְבַסִּיס בְּמַחְשַׁבַת יִשְׂרָאֵל.

בְּנוֹסָף לִידְעוּתוֹ הַמְּפֹלְאוֹת בְּתוֹרָה, הוּא הִתְעַלָּה גַם בְּחֻקֵּי מִלְכּוּת פְּלִלִיּוֹת וְהַתְּפָרֶסֶם מְאֹד בְּעוֹלָם הַרְפוּאָה כְּאֶחָד מִגְּדוּלֵי הַרְפוּאָה. בְּמִשְׁהָ שָׁנִים רַבּוֹת שֶׁמָּשׁ כְּרוּפְאוֹ הָאִשִּׁי שֶׁל מְלָךְ מִצְרַיִם, וְנִצַּל אֶת מַעֲמָדוֹ זֶה לְהַצִּיל אֶחָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרָה עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי נוֹגְשֵׁיהֶם.

עֵינָיו שָׂרֵי הַחֲצֵר הָיוּ צְרוּת בְּהַצִּלָּתוֹ שֶׁל רַבְּנּוּ הַרְמֵב"ם, וְלֹא אַחַת נָסוּ לְהַכְשִׁילוֹ בְּעֵינֵי הַמְּלָךְ. סִיעָתָא דְשִׁמְיָא לוֹתָהּ אוֹתוֹ כָּל יְמָיו, וּבְכֶהָ נִשְׁמַר שׁוֹב וְשׁוֹב מִפְּחֵי הַמוֹקֵשׁ שֶׁהָיוּ טוֹמְנִים לוֹ.

בְּחַרְנוּ עֲבוּרְכֶם, קוֹרְאִים יְקָרִים וְאֶהוּבִים, סְפוּר אֶחָד מִנֵּי רַבִּים - בּוֹ יֵשׁ לְקַח מַעֲשֵׂי עֲבוּרָנוּ. הָרִי מִטְּרַת הַסְּפוּר הַיָּא לְמוּד מְאַרְחוּתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים, וְהַפְקַת מַשְׁמְעוֹת לְחַיֵּינוּ, כִּי לְאוֹרָם גִּלְהַ וּמְחַמְמָתָם נִשְׁכִּיל.

מְסַפֵּר כִּי יוֹעֲצֵי וְשָׂרֵי מְלָךְ מִצְרַיִם פָּנּוּ אֶל מְלָכָם: 'מִדּוּעַ הוּד מְלָכוּתוֹ מְעַסִּיק רוּפְאֵי יְהוּדִי?' שָׂאֵלוּ. 'הָרִי יֵשׁ רוּפְאִים מְסֻלְמִים טוֹבִים וּמְעֵלִים! לְמַשֵּׁל הַרוּפְאֵי כְּמוֹן. הוּא בּוֹדָאִי לֹא יוֹדֵעַ פְּחוֹת מִהַרְמֵב"ם...! 'אַתֶּם יוֹדְעִים מָה?' הִשִּׁיב הַמְּלָךְ. 'אֲנִי מוֹכֵן לְבַדֵּק אֶת הַנוֹשֵׂא. קְרָאוּ לְשָׁנֵי הַרוּפְאִים!' הַרְמֵב"ם וְהַרוּפְאֵי הַמְּסֻלְמִי כְּמוֹן הִתְיַצְּבוּ לִפְנֵי הַמְּלָךְ.

'אֲנִי הוֹלֵךְ לְהַעֲמִיד אֶתְכֶם בְּמַבְחָן' אָמַר הַמְּלָךְ. 'אֲנִי רוֹצֵה שֶׁכָּל אֶחָד מִכֶּם יִשְׁקָה אֶת הַשָּׁנֵי בְּרַעַל. אַתֶּם יְכוּלִים לְהַתְגַּוֵּן וְלְהַתְחַסֵּן בְּעִזְרַת סִמֵּי מַרְפֵּא, וּמִי שִׁיֻּצְלִיחַ לְהַרְגֵּ אֶת הַשָּׁנֵי - סִימָן שֶׁהוּא רוּפְאֵ גָדוֹל מְרַעְהוּ! אוֹתוֹ אֶקַּח לִי כְּרוּפְאֵ אִשִּׁי.'

אוֹי וְאֲבוֹי! אִיזָה מִיִּן מַבְחָן... אַךְ כִּי קָבַע הַמְּלָךְ! נִקְבַּע שֶׁהַרְאִשׁוֹן שֶׁיִּרְעַל יִהְיֶה הַרְמֵב"ם. רָקַח הַרְמֵב"ם תְּרוּפָה כְּנֶגֶד רַעֲלִים, וְצוּהָ עַל תְּלַמִּידָיו שֶׁמִּיד אַחֲרֵי בְּלִיעַת הַרַעַל יִשְׁכִּיבוּ אוֹתוֹ עַל הַרְצָפָה, וְיִשְׁקוּ אוֹתוֹ בְּתְרוּפָה. וְכִי הָיָה - הַרוּפְאֵ הַמְּסֻלְמִי רָקַח רַעַל חֻזַּק, הַרְמֵב"ם שָׁתָה וּמִיד הַכְּחִיל, הַחֻוּרָה, הָאֲדִים, וְלִבּוֹ נָדַם! הַרַעַל הָיָה חֻזַּק בְּיוֹתֵר וְהַשְּׁפִיעַ בֶּן רִגְעָה! תְּלַמִּידָיו שֶׁל הַרְמֵב"ם מָהְרוּ לַעֲשׂוֹת כְּפִי שְׁצוּהָ, וּבְרוּךְ ה', הַתְּרוּפָה עֲזָרָה! כְּעִבּוֹר מְסַפֵּר יָמִים הַרְמֵב"ם הִתְאוּשֵׁשׁ וְחָזַר לְתַפְקִידוֹ.

וְכַעַתָּה, הָיָה עַל הַרְמֵב"ם לְהַרְעִיל אֶת הַרוּפְאֵ הַמְּסֻלְמִי... כְּמוֹן נֶרְעַד כָּלוּ. הוּא הִפִּיר בְּגִאוֹנוֹתוֹ שֶׁל הַרְמֵב"ם, וְהָיָה בְּטוּחַ שֶׁהוּא יִרְקַח רַעַל חֻזַּק בְּמִיחָד. הוּא נֶרְעַד מִפְּחָד וְהָיוּ חַיָּיו תְּלוּיִים לוֹ מִנְּגֵד.

הַרְמֵב"ם טָחַן מְסַפֵּר יְרֻחוֹ, עָרַבְּ אוֹתָם עִם שְׁמֹן

הבה נראה את דבריו של הרמב"ם (מתמצתים), כפי שכתב לדורות בפרק ה' מהלכות תשובה: "רשות כל אדם נתונה לו, אם רצה להטות עצמו לדרך טובה ולהיות צדיק, הרשות בידו; ואם רצה להטות עצמו לדרך רעה ולהיות רשע, הרשות בידו..."

אל יעבר במחשבתך דבר זה שאומרים טפשי האמות ורב גלמי בני ישראל, שהקדוש ברוך הוא גוזר על האדם מתחלת בריתו להיות צדיק או רשע. אין הדבר כן, אלא כל אדם ואדם ראוי להיות צדיק כמשה רבנו או רשע כקרבנם בן נבט, או חכם או סכל, או רחמן או אכזרי..."

ואין לו מי שיכפהו ולא גוזר עליו, ולא מי שמושכו לאחד משני הדרכים, אלא הוא מעצמו ומדעתו נוטה לאיזה דרך שירצה. הוא שיקמיהו אומר "מפי עליון לא תצא, הרעות והטוב" - פלומר אין הבורא גוזר על האדם לא להיות טוב, ולא להיות רע."

כל אחד יכול לבחור להיות צדיק כמו משה רבנו! אה גם משה רבנו נזקק לסייע ועזרה. בהיותו בתבה התאמצה בתיה בת פרעה להחיותו ולגדלו! ישנם ילדים רבים הפזורים בישוים, בכפרים, ובקצרות שרחוקים הם מחיי תורה. נמצאים הם "בתוך הסוף על שפת היאור". עלינו להושיט את ידינו להוציאם, להאכילם מזון רוחני, לשלכם בתלמודי התורה ובתי הספר של חנוה העצמאי, ולראותם הולכים וגדלים בתורה ויראת שמים.

אל תחשב "מי אנכי". בת פרעה ראתה תבה מרחקת והושיטה יד. נעשה גם והשתרבה (התארכה) ידה אמות הרבה. ולמה הושיטה יד? הרי ראתה את המרחק! אלא ללמדנו שלנסות - חכים! ה' משלים את ההשתדלות ומביא להצלחה.

ישנם ילדי ישראל ששקועים בטיט, ישנם ילדים משלכם ליאור של סחי ומאוס, בכחנו להציל ולהוציא אותם ממנות רוחני לחיי תורה וקדשה! רבני ופעילי קרן ההסעות הם ה"יד הארפה" שלכם. תושיטו לעברם יד, יד מעניקה ותורמת. הם מגיעים לבתים בשכונות עני ומגלים שם יהלומים! הם יורדים לעם שבשדות ומשם מצמיחים בחורי ישיבה! עלינו להאזין לקריאה האלוקית "פקד ישיבתך עלינו זמן גאלתכם!!"

ותבלינים לא מוקים, והכין מהם משקה בעל מראה מזהר. יצא מחדרו עם הבקבוקון ביד, ונתן לכמזון לשותות את הנוזל. ההוא שתה ולא חש מאומה. כשראה הרופא הערבי שלא קורה לו דבר, הוא היה בטוח שהרעל ישפיע רק אחרי זמן. אולי הוא ישפיע יותר עם מזון מסים שיאכל, או משקה שהוא עשוי לשתות? כמזון הרופא המבהל הרעיב את עצמו במשך מספר ימים, ופחד גדול מלא את לבו.

כעבור שבוע, הוא פגש את הרמב"ם, ששאל לשלום הרופא, 'אתה נראה לי חור...' הרופא המסקמי שמע את הדברים ונבהל, ומרב חלשה ופחד, צנח ומת.

'אתה נצחת בתחרות!' אמר מלך מצרים בשביעות רצון לרמב"ם. 'מה הרעל שנתת לו?' 'חלילה וחס שאתן לאדם בריא רעל, אדוני המלך!' אמר הרמב"ם. 'ידיעותי ברפואה נועדו לעזר ולא להיקר! אני נתתי לו בסך הכל כמה ירקות ותבלינים. הרופא כמזון מת בגלל פחדיו ודמיונות השוא שלו, ולמעשה, הוא הרג את עצמו...'

לעתים מתקשה אדם במשימות חיו. הוא בטוח שאין לו כשרונות ללמד התורה, הוא משכנע כי איננו מסוגל להתקדם ולהתרום. ספור זה מאלפנו בינה כי הכל תלוי במחשבה! אמרו צדיקים "ליצר הרע אין ממש! הוא רק בדמיון שלנו!" חושבים חיובי ומצליחים! כל אחד יכול!

בְּדֶרֶךְ הַחִידָה:

תשובות לפְּרִשְׁת וַיְחִי

- לְמָה קְרוּי חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים עִם הַמֵּתִים "חֶסֶד שֶׁל אֲמֵת?"
- פִּי אֵינָם חַיִּים עוֹד וְלֹא יִכּוּלִים לְהַשִּׁיב טוֹבָה עַל חֶסֶד זֶה. מָה הַבְּטִיחַ יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְיוֹסֵף כְּשֶׁכָּרַע עַל שְׁטוּרְחַ בְּקַבּוּרְתּוֹ?
 - מָקוֹם קַבּוּרָה בְּעִיר שְׁכֵם, בְּשָׂדֵה שְׁיַעֲקֹב רָכַשׁ. יַעֲקֹב אֲבִינוּ פָּקַד עַל בְּנָיו אֵיךְ יַעֲמְדוּ סְבִיב מִטָּתוֹ בְּהַלְוִיתוֹ. מָה לְמַדוּ מִכֶּה בִּנְיָ בַּמִּדְבָּר, בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם?
 - דִּגְלֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְסֻדְרִים סְבִיב לְמִשְׁפַּח ה' בְּסֻדְר שְׁיַעֲקֹב הָעֹמֵד אֶת בְּנָיו סְבִיב.

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמַייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לְפַקֵּס 03-8004455
וְמִי שֶׁפִּתְרָה אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתוּרִים בְּעֵלּוֹן הַבָּא.

שְׁאֵלוֹת לְפְּרִשְׁת שְׁמוֹת

- מִי הָיוּ שְׁלֹשֶׁת יוֹעֲצֵי פְּרַעָה?
- מִדּוּעַ גָּרְשׁוּ הָרוֹעִים אֶת בָּנוֹת יִתְרוֹ?
- מִדּוּעַ זָכָה אֶהְרִז לְהִתְקַשֵּׁט בְּ'חֹשֶׁן' עִם אֲבִנֵי חֵן עַל לְבוֹ?

הַפּוֹתְרִים: שִׁימִי ג. | שְׁלֵמָה ה. | שְׁמוּאֵל כ. | תוֹמֵר נ. | רוֹת ג. | רַבְקִי מ.

מַעוֹנֵינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֵלּוֹן הַבָּא לְזִכּוֹת יְקִירָכֶם?
צְרוּ אִתְּנוּ קֶשֶׁר בְּמַייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֵלּוֹן אֲצַלְכֶם?
שְׁלַחוּ בַקְשָׁה לְדוּא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומויות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ